BELGIE : 6 fr. - NEDERLAND : Losse nummers : 40 ct.

ROBBEDOES

LEES VOORAL HOE
Het ARENDSJONG
HET AAN DE STOK HEEFT MET DE TROTSE BARON

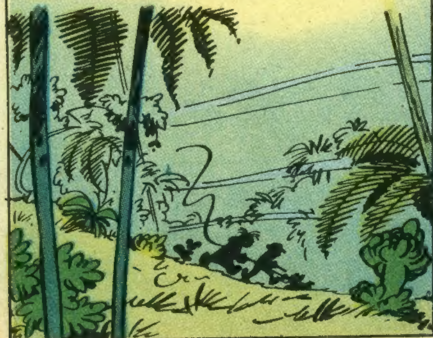
Weekblad. - 18e Jaargang. - Nr. 862. - 4 October 1956. - 28 blz.

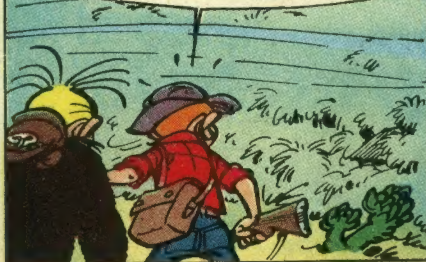

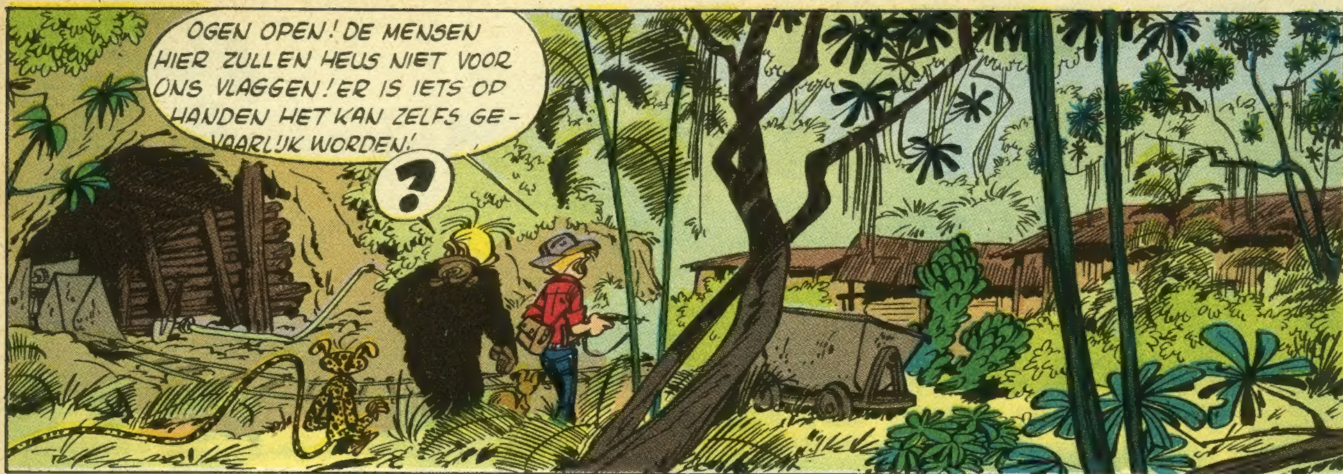

(Wordt vervolgd.)

BEELDEN UIT
DE WERELDGESCHIEDENIS

De Gevangene in Carthago

de Timoers

DE AANSTORMENDE CARTHAGERS ZIJN TEGENGEHOUDEN DOOR EEN HAGEL VAN PIJLEN. MAAR EEN WOEDEND LIJF-AAN-LIJFGEVECHT ONTBRANDT VOOR DE BRES. INEENS ECHTER...

l'ONAGER

DEZE KRIJGSMACHINE BESTOND UIT EEN HEFBOOM MET VEER (KABELS VAN GESPANNEN DARMEN) WAARAAN EEN KATAPULT HING DIE MET STENEN OF METALEN KOGELS WERD GELADEN. DE HEFBOOM WERD HORIZONTAAL ACHTERWAARTS NEERGELATEN. DAN LIET EEN VEER HEM NAAR VOREN NEERVALLEN OP EEN MET DIERENHUID BEKLEDE PLAAT. DE 400 TOT 450 METER VER GESLINGERDE KOGEL KON DE WALLEN VAN BELEGERDE VESTINGEN VOLKOMEN VERNIELEN.

DAARGINDS, ACHTER EEN PLOOI VAN HET TERREIN, SCHITTERT DE ZON IN HET METAAL VAN SPEREN EN PANTSERS.

MOED, MAKKERS. LUISTER NAAR HET GESCHETTER DER TROMPETTEN. DAT ZIJN DE ROMEINEN DIE NADEREN. IK HERKEN HUN STANDAARDEN.

VOORWAARTS!

VAN BEIDE KANTEN AANGEVALLEN VERLIEZEN DE PUNIËRS VELD EN VLUCHTEN WELDRA IN WANORDE.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER...

BEDANKT, CENTURIO... JE HEBT ONS LEVEN EN ONZE VRIJHEID GERED.

ZIJN JULLIE VOORTVLUCHTIGE SLAVEN? LEG JE WAPENS NEER EN VOEG JE BIJ DE ANDERE GEVANGENEN. WE KEREN NAAR HET KAMP VAN HET LEGIOEN TERUG.

HOE NU? WE HEBBEN BEIDEN TEGEN DEZELFDE VIJANDEN GESTREDEN EN...

IK HEB GEZEGD!

IN KOLONNE, TWEE AAN TWEE... VOORWAARTS!

VOORUIT, OPSCHIETEN! IN HET GELID, ACHTER DE CARTHAGERS.

JE ZIET HET, VIGLIO, WE HEBBEN DE ROMEINEN TENSLOTTE TOCH ONTMOET.

HM... JA. ZE ZIEN ER TROUWENS ALLESBEHALVE VRIENDELIJK UIT.

DE BUCCINA

DE ROMEINSE SOLDATEN VERZAMELDEN ZICH OP HET GESCHAL VAN DE BUCCINA, EEN GROTE, RONDE TROMPET, WAARVAN HET SCHRILLE GELUID ZEKER OP DAT VAN ONZE JACHTHOORN LEEK. DE BUCCINASPELER, HERKENBAAR AAN ZIJN HOOFDDEKSEL MET EEN BEREKOP, LIEP ACHTER DE AANVOERDER.

DE STANDAARDEN

DE STANDAARDEN WAREN AAN KEURSOLDATEN TOEVERTROUWD, WIER PLAATS IN HET STRIJDGEWOEL DE ANDEREN DE SLAGORDE AANDUIDDE.

(Wordt vervolgd.)

Snuffeltje vertelt over...

WOLVEN

LEWIS MAC DONALD hoorde ineens een verschrikkelijk gehuil. Voor hem, op de weg, dook een grote troep hongerige wolven op die hem de weg versperden. Bliksemsnel greep de koene trapper zijn karabijn, legde aan en « knalde » een dozijn van die bloeddorstige rovers neer. Toen had hij geen kogels meer. Onmiddellijk greep Lewis zijn vlijmscherpe dolk en...

Het vervolg kunnen jullie wel raden, nietwaar, rakkers ? De held van het verhaal vecht wanhopig voor zijn leven en maakt gehakt van zijn wolven...

Hoe dikwijls hebben we al zulke verhalen gelezen ? We kunnen het zelf niet meer zeggen. Zo'n geschiedenis boeit de jeugd altijd, hoewel sommigen toch even onwillekeurig de schouders ophalen :

— Die schrijver vertelt natuurlijk jagerslatijn, zeggen ze. Daar geloven we niets van.

Nu, een beetje overdreven is zo'n verhaal misschien wel, tenminste wat het neerschieten betreft. Maar één ding staat als een paal boven water, dat is dat wolven allesbehalve gemakkelijke knapen zijn.

Om onze rakker **TIMOER** uit **Deurne** tevreden te stellen zal ik daar vandaag wat meer over vertellen.

Oren open iedereen, hier komt het !

EEN RUIGE HOND !

De wolf (Canis Lupus) is een wilde neef van onze tamme hond. Als je ooit in een dierentuin of op een plaatje een wolf hebt kunnen bekijken, weet je, dat hij er trouwens een grote gelijkenis mee vertoont. Je zou hem bijna voor een broertje nemen van de mooie Duitse herdershond. Maar vergis je niet ! Een herdershond is hij allerminst want hij houdt van een fijne... schapebout. Liefst rauw...

Als je nu een wolf wat dichterbij gaat bekijken zul je echter nog heel wat verschillen bemerken.

Eerstens is zo'n dier zeer mager en zijn vaalgrijze vacht is ruig. Zijn driehoekige oren staan altijd rechtop en zijn pluimstaart hangt hem tussen de benen. Daarentegen heeft hij een zwaarder beendergestel en 'n langere (zeer krachtige !) snuit dan de hond.

Naargelang de streek waar hij vertoeft verandert de dichtheid en de kleur van zijn vacht. Meestal is zijn rug ietwat donkerder met een zwarte streep over de rug en de voorpoten.

Bij een volwassen mannelijk dier meten we 80 cm. tot aan de schoft met een gewicht van 50 tot 60 Kg.

Een wolf kan niet blaffen, in plaats daarvan heft hij een langgerekt gehuil aan. Nu kan ik jullie verzekeren, dat het geen pretje is zo'n huilconcert van een horde wolven te horen. Daar kunnen de reizigers in het Hoge Noorden staaltjes van vertellen.

In de lente zoekt de wolvin een geschikte plaats in het struikgewas en in de nabijheid van een rivier of een moeras om er een leger van droge blaren en mos te maken. Omstreeks April of Mei brengt zij drie tot negen blinde jongen ter wereld. Een tiental dagen later kunnen ze zien.

De wolvin is een zeer voorbeeldige moeder. Zodra ze oordeelt, dat er onraad dreigt neemt zij haar jongen een voor een in haar bek en draagt ze naar een veiliger plaatsje. Wordt de wolvin gedood dan neemt de wolf dat werk over en zorgt voor de voeding en de « opvoeding ».

Hoewel de jongen na een jaar volwassen zijn, zijn ze pas na twee jaar volledig ontwikkeld.

EEN BENDE DRIESTE ROVERS

In vroegere tijden maakten de wolven een groot gedeelte van de bewoonde wereld onveilig. Noord-Amerika, Europa en Noord-Azië werden gewoon onder de voet gelopen door de talrijke horden van deze drieste rovers. Het is trouwens nog zolang niet geleden, dat ze uit onze gewesten verdreven zijn. Nu vind je ze nog in het Hoge Noorden van deze drie werelden, in de Balkan, in het Hongaarse laagland, in de Karpaten en ook in Spanje en Italië.

Sommige plaatsnamen in West-Europa, vooral in Frankrijk, zijn de getuigen van hun vroegere aanwezigheid in onze streken. Dan heb je een schat van spreekwoorden en gezegden, vooral in de volkstaal en de dialecten, zoals : wat 'n wolf van 'n vent is dat, honger hebben als een wolf enz. Verder komen er nog een heleboel middeleeuwse verhalen (Isegrim uit « Reinaert de Vos ») en sprookjes uit latere tijden (Roodkapje en de Wolf ; De Wolf en de Zeven Geitjes), die ons duidelijk maken, dat de wolf hier vroeger een zeer ongewenste gast was.

Zijn natuurlijke aartsvijanden zijn de mens en vooral de... hond. De een kan de andere niet luchten. Zodra zij elkaar ontmoeten gaan hun haren overeind staan en gaan ze elkaar te lijf. Zo'n gevecht eindigt pas als een van de tegenstrevers het loodje legt. Is de wolf de eventuele overwinnaar dan ziet hij er zelfs geen been in om zijn... neef tot het laatste kluifje op te peuzelen.

De wolf beschouwt alles wat poten of oren heeft als een lekkernij. Onder het kleinwild van de bossen en van de toendra houdt hij gewoon een opruiming. Een hert of een rund aanvallen durft hij ook, vooral als hij met verschillende « zware jongens » van zijn allooi op strooptocht is. Is de honger te groot dan maakt hij van de nood een deugd en hij eet kikvorsen, muizen, wormen en insecten (al het kleine grut) alsof het bonbons zijn. Het gebeurt wel meer, dat hij een boerderij of een schapenstal met een bezoekje vereert om er zijn « maaltijd » weg te kapen. Begrijp je nu waarom boeren en herders geen goede vrienden met hem zijn ?

DE JACHT IS ALTIJD OPEN

De wolven durven ook de mens aanvallen en dat doen ze dan meestal in bende. Wie ze ooit tegenkomt... krijgt meestal de kans niet meer om het na te vertellen ! Eertijds gebeurde het hier dikwijls, dat zo'n rovers een mens met haar en huid naar binnen speelden. Het is dan ook begrijpelijk, dat men er zonder medelijden jacht op maakte.

In Frankrijk bestond er zo vroeger een speciale afdeling van het leger, die tot taak had de wolven uit te roeien. En zelfs nu nog organiseren de boswachters in Rusland regelmatig grote klopjachten om die dieren naar de andere wereld te helpen.

Het is wel eens gebeurd, dat jonge wolven zich aan gevangenschap wenden en nette manieren leerden, maar dat zijn uitzonderingen. Een wolf is en blijft een dier, dat je beter opgezet in een museum of achter de tralies van een dierentuin kunt bewonderen. Denken jullie het ook niet ?

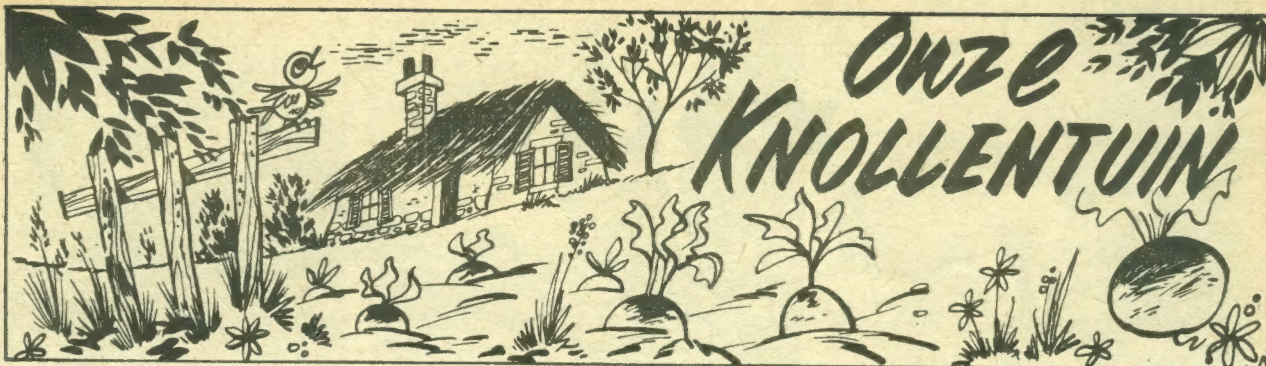
Daarmee is het weeral afgelopen.

Tot volgende week.

Met Robbedoes Vooruit en Vooraan.

Jullie trouwe,

SNUFFELTJE.

Een beertje hield van spelen,
Van vissen en van sport,
Van kip en haasjes stelen,
Van zoete pap met gort.
Hij zag een jager komen
En vluchtte want ie dacht,
Dat jagers altijd dromen
Van 'n bontjas uit z'n vacht...

Dag, m'n beste rakkers, dag, m'n lieve rakkeresjes. Hoe gaat het met jullie, fijn? P. K. houdt zich de laatste dagen weer zeer netjes. En daar heeft hij een reden voor, want Sjarel hangt de ongelikte beer uit. En daar heeft Piet het niet op gegrepen.

Moet je horen. De herfst zit weer in de lucht en dat kan de tuinman niet verdragen. Jullie weten al lang hoe zielsgelukkig die kerel is als er een beetje zon schijnt en als hij niets dan bloemen en knollen in het tuintje ziet. En hij wordt verdrietig als hij denkt, dat het daarmee uit zal zijn. En hij niet alleen.

Ik steek hem geregeld een riem onder het hart, dat de tuin met jullie vele knollen minstens even mooi zal blijven. Maar het is allemaal boter aan de galg. Je krijgt het hem niet uit het hoofd gepraat. Verdrietig blijft hij naar de kalender staren of steekt hij zijn grote neus in de lucht om te kijken naar de lange slierten vogels, die naar het zonnige Zuiden vertrekken. En met een gezicht als een oorwurm staat hij dan te staren, en zegt geen stom woord.

Wat wil je, Sjarel is nu eenmaal een van die mannen met een ruw uiterlijk maar met een fijngevoelige en dichterlijke ziel. Een « kerel uit één stuk ».

Maken jullie zich maar geen zorgen over hem, het komt wel weer goed. Over een paar dagen is hij het weer vergeten en dan vindt hij de herfst dubbel zo prachtig. Want de herfst kan mooi zijn. Je moet het alleen weten te zien.

Kom, rakkers en rakkeresjes, we zullen hem maar vlug aan het werk zetten, dan denkt hij aan zijn zorgen niet meer.

Mooi nagetekend door Syx Raoul, uit Sint Niklaas.

Wat hebben we hier ? Een dichtknol van het zuiverste gehalte ! Niets dan zon en vreugde. Fijn is dat ! Dat zal de tuinman een riem onder het hart steken. Hier komt het :

MEI

We zijn nu blij,
Het is weer Mei.
Nu gaan we aan het stoeien.
De merel fluit
Zijn liedje uit.
De linde zal weer bloeien...

Eigen Werk van
EEN MAN EEN WOORD
uit St. Jans-Molenbeek.

Wel, rakker, je kunt je gewoon niet inbeelden hoe gelukkig je Sjarel gemaakt hebt met je knol. De man is in de wolken. Nu zie je zelf welke zonderlinge kracht er in een klein gedichtje schuilen kan. Een sprankeltje hoop... een beetje lente... en een schepje zonnig humeur er boven op.

Kijk niet verwonderd omdat ik je gedichtje een beetje ingekort en in een ander kleedje gestoken heb. Als je het met je oorspronkelijke knol wil vergelijken zie je best waarom Snuffel dat gedaan heeft. In jou gedicht hecht ik vooral veel waarde aan de inhoud. De vorm en het rhythme, dat komt later wel. Op een goeie dag heb je dat zo vanzelf onder de knie, je moet je maar een beetje oefenen.

— Er zit iets in dat kereltje, bromt Sjarel, en dat is veel !

Ik ben het volledig met hem eens : je kunt wat bereiken. Denk eraan, rakker. Tot kijk en hou je flink. Daag...

Hier krijgen we weer wat voor de liefhebbers van goede cowboy-knollen. Ik laat jullie niet te lang wachten. Hier is het :

DE AANHOUDING

Voor een saloon staan twee cowboys te praten.

— Weet je het al, zegt de oudste, Joe Madison is weer uit de gevangenis ontsnapt.

— Wat zeg je, Bill ? andwoordt de andere. Heeft die gevaarlijke kerel nu weer de benen genomen ?

— Inderdaad, maar ik spoor hem onmiddlijk op.

De andere steekt een sigaret op.

— Laat me meegaan, Bill, misschien kan mijn « Colt » ook goede dienst bewijzen.

— Nee, James, je bent nog te jong. Ik ben de sheriff en dat zaakje knap ik best zelf op. So long

Behendig wipt de sheriff op zijn paard en spoorslags rijdt hij uit de stad...

In de verte doemen de pieken van een gebergte op. Daar rijdt Bill nu naartoe.

Ineens krijgt hij de misdadiger in het oog. Deze zit kalm bij een klein kampvuur.

Bliksemsnel trekt onze held zijn revolvers.

— Handen op, Madison ! Of je krijgt een boon te slikken !

De schurk wil naar zijn wapen grijpen maar een welgericht schot van de sheriff slaat het pistool uit zijn hand.

— O K., sheriff, zegt hij dan. Jij bent de sterkste...

Eigen Werk van
NAPOLEON uit Merksem.

Wel, boys, wat denken jullie h'ervan ? Is het geen fijne knol. Driemaal hip-hip voor NAPOLEON. Die rakker kan het vertellen net alsof hij er zelf bij was toen de sheriff die booswicht aanhield.

Niettemin wil ik een klein woordje met hem praten. Luister je, NAPOLEON ?

In de eerste plaats heb ik wat uit je verhaal moeten snoeien, want er kwamen een paar ongerijmdheden in voor. Bijvoorbeeld die schietparij met de Bereden Politie. Die vind je alleen in Canada en niet bij de cowboys in de Verenigde Staten. Vervolgens gebruik je af en toe een woord dat geen goed Nederlands is (bv. een dief kun je niet stekken maar wel bij zijn kraag grijpen of inrekenen). Let daar op, rakker, dat is van groot belang. Je knol kan er alleen maar bij winnen. Doe me een genoegen en stuur me nog wat maar let nu eens speciaal op je kleine « dingetjes ». All right ?

WOUTER HAAS EN ZIJN KATTEN

Wouter Haas is maar een gewone Nederlandse jongen zoals je er duizenden kunt vinden. Op straat zou je hem doodgewoon voorbij lopen.

Merkwaardig is hij trouwens niet. Een verwarde blonde pruik met een paar lange haarklissen om zijn oren, een brutaal gezicht vol zomersproeten en een lange opgeschoten gestalte. Maar daar gaat het ook niet om. Wat er echter zeer bijzonder aan dat « jochie » is, dat zijn de liefhebberijen, die hij er op nahoudt. Zo heb je bijvoorbeeld zijn merkwaardige verzameling fossielen, zijn herbarium met kikvorsen en salamanders en vooral zijn katten.

Over die katten zijn de buren natuurlijk niet te spreken. In de hele buurt is er trouwens geen huis, maar dan ook geen huis meer veilig voor de strooptochten van die brutale dieren. Ze kruipen over de muren, klimmen in de fruitbomen en stelen de melk of de hapjes vlees weg uit de schotels in de woningen.

(Zie vervolg blz. 23.)

Zelfportret van Buck Danny.

GUUS SLIM

door

GUUS SLIM door MILLIEUX

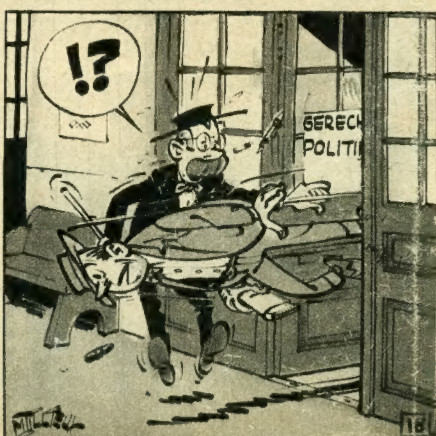

(Wordt vervolgd.)

de verdwenen **WERELD**

ER LEVEN NOG VOORHISTORISCHE DIEREN OP AARDE

EEN DAARVAN IS HET SPOOKDIER (EEN HALFAAP) DAT OP DE SOENDA-EILANDEN EN DE PHILIPPIJNEN GEVONDEN WORDT. HET LEEFT IN VIJGEBOMEN EN HEEFT ZUIGNAPPEN AAN ZIJN POTEN. HET IS EEN BLOEDDORSTIGE VLEESETER DIE KIKVORSACHTIGEN, VOGELS EN HAGEDISSEN VERSLINDT. DE EERSTE EXEMPLAREN LEEFDEN RUIM 70 MILLIOEN JAAR GELEDEN!...

DE HYLOCHOERUS (GROOT ZWART BOSZWIJN) IN MIDDEN-AFRIKA (VICTORIAMEER) IS EEN DER GROOTSTE WILDE ZWIJNEN (0,9 M HOOG EN 150 KG ZWAAR). DIT DIER STAMT REGELRECHT AF VAN DE VOORHISTORISCHE PALAEOCHOERUS.

DE LATIMERIA CHALUMNAE BEHOORT TOT DE FAMILIE COELACATHIDAE, WELKE SINDS MILLIOENEN JAREN BIJNA ONVERANDERD IS GEBLEVEN. IN 1938 IS EEN EXEMPLAAR BIJ ZUID-AFRIKA GEVANGEN.

DEZE ONHEILSPELLENDE KOP BEHOORT TOE AAN EEN VLEERMUIS VAN DE FAMILIE DER VLIEGENDE HONDEN. DE VLEUGELSPANNING VAN DIT DIER IS MEER DAN EEN METER. HET LEEFT IN AFRIKA, AZIË EN AUSTRALIË, MAAR IS VOLKOMEN ONSCHULDIG....

DE REUZENVARAAN, DIE PAS IN 1912 ONTDEKT IS, KOMT VOOR OP FLORES EN DE EILANDJES KOMODO, PADAR EN RINDJA. DEZE GROOTSTE BESTAANDE HAGEDIS KAN WEL 3 M LANG WORDEN EN VOEDT ZICH GEHEEL MET KLEINE ZOOGDIEREN.

Eddy PAAPE.

D.122

HET GOUD VAN

DE VOLGENDE DAG...
ALS WIJ ONS ER NIET MEE BEMOEID HADDEN, WAS DE SHERIFF GELYNCHT.
OCH, JA! ZO ZIJN DE GRINGO'S... ONBEZONNEN! HET IS MAAR BETER VOOR HEM DAT HIJ ACHTER DE TRALIES ZIT!

NU KAN DIE BRAVE LENDER EINDELIJK ADEMHALEN!
HM... TUSSEN TWEE HAAKJES, LAAT ME NU ALLEEN... OVER EEN KWARTIERTJE KOM JIJ OPDAGEN...

ALLEEN ?!

JA, ER IS IETS VRESELIJKS GEBEURD!

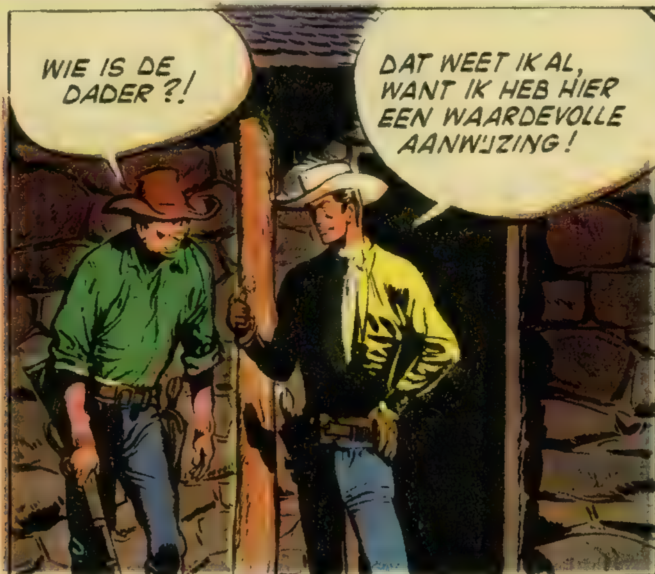

--- PANCHO IS NEERGESCHOTEN!
NEE MAAR...

... DAT IS ONMOGELIJK!
VERMOORD, NET ALS DE ANDEREN!

... DAT SNAP IK NIET.
WAT SNAP JE NIET, LENDER ?
(17)

OUDE LENDER

TEKENINGEN VAN JIJÉ / TEKST VAN GOSCINNY

(Wordt vervolgd)

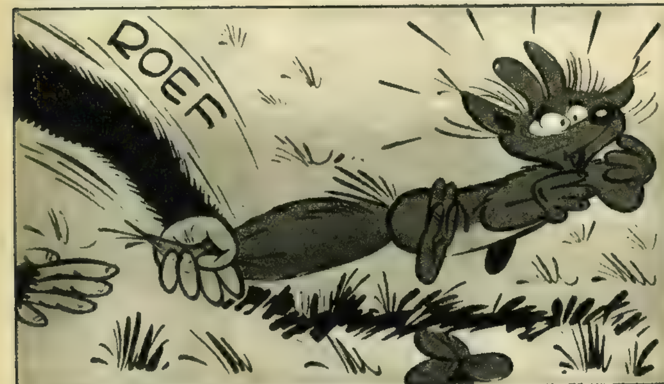

NIKS MEER TE HOREN ! WAT WAS DAT TOCH VOOR EEN LAWAAI ?

ZE WORDEN ALLEMAAL GE-KNIPT... NOU, DAN IS HET BOS MIJN EIGENDOM ! HA ! HA !

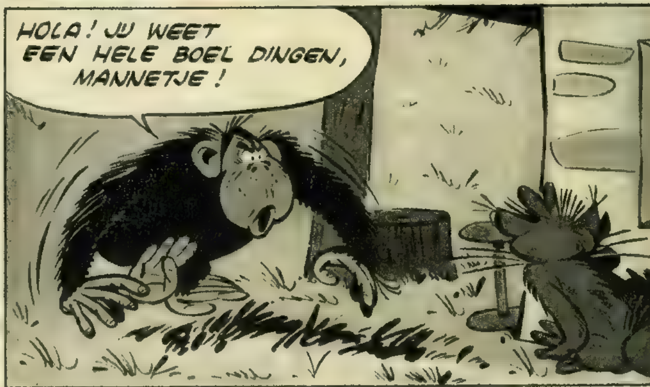
!

HA ! HET WE-MELT HIER VAN NIEUWSGIERI-GEN !

DE ANDEREN KON IK NIET KRIJGEN... DEZE VANGST ZAL ME TROOSTEN !

NEE ! NEE ! MIJ NIET !

ROEF

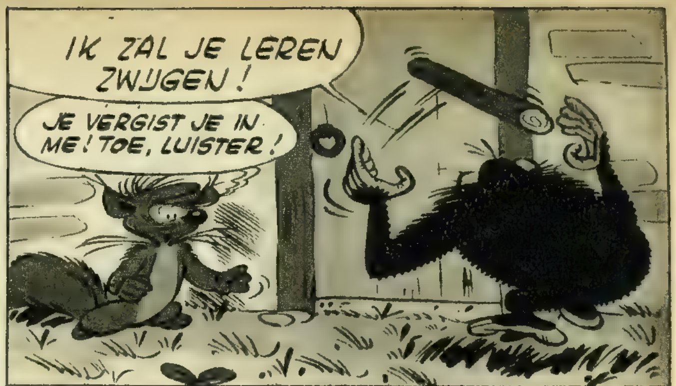
DEELT MENEER ZO GRAAG DE LAKENS UIT ? ALS DAT ZO IS, DAN KAN IK HEM WEL VAN DAT LELIJKE GEBREK AFHELPEN !
LAAT ME LOS... TOE, ALSJEBLIEFT !...

!
SLUIT ME NIET OP ZOALS DE ANDEREN ! IK HOOR NIET IN DIT BOS THUIS !

HOLA ! JIJ WEET EEN HELE BOEL DINGEN, MANNETJE !

WAAR KOM JIJ VANDAAN ?
IK SMEER 'M !... JOUW ZAKEN GAAN MIJ NIET...

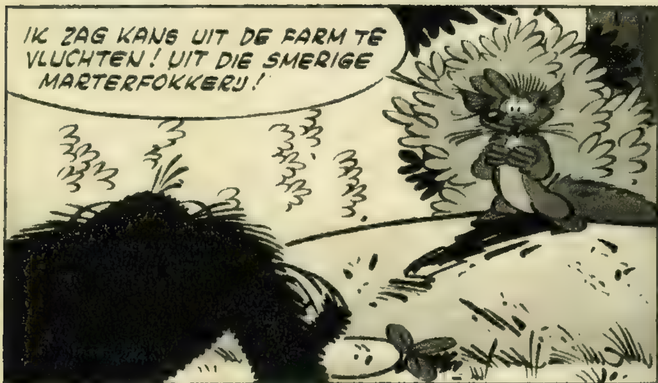
'M SMEREN ? GEEN SPRAKE VAN ! JE BLUFT MIJN GAST !
13

(Wordt vervolgd.)

Het was een prachtig dier. Daar was iedereen het over eens. Het blafte nooit, maar zijn beet was verschrikkelijk...
jamic

TROUW... TOT DE DOOD!

Illustratie : Jamie

DIANA was een Deense herdershond. Heel groot en heel mooi en heel... sterk. We woonden toen in het Russische consulaat te Ispahan (in het toenmalige Perzië) en de inlanders waren er bang voor als de dood. Niet omdat ze veel blafte of veel beet. Maar als ze eens een keertje toehapte, dan was het raak.

We hadden maar één enkele hond, want Diana duldde geen concurrenten. Toen we op zekere dag een prachtige foxterrier ten geschenke kregen van onze vriend, prins Ismaël, antwoordden we onmiddellijk :

— Diana mezeret! (Dat zou Diana nooit willen!)

De verleiding was echter groot. Het was een schattig klein hondje, en we waagden het er op.

Mijn zuster hield het hondje een nacht op haar kamer. 's Anderendaags zouden we dan wel verder zien. Maar 's morgens was de kleine fox er vandoor. Eruit geknepen door een kier in de deur.

We schoten onze kleren aan en stormden de trap af. In de hall was er een hele samenscholing. Onze bedienden stonden op een veilige afstand rond Diana en... de kleine fox. Diana speelde met het kleine diertje als een kat met een muis. En of de bedienden smeekten of dreigden, ze kregen alleen een dreigend gegrom tot antwoord.

— Diana, riep mijn kleine zus verontwaardigd, onmiddellijk hier brengen. Hier!

— O, ze bewaakt het kleine hondje al een half uur, kloeg een van onze bedienden. We hebben alles beproefd.

Ik wou onze fox te hulp schieten, maar Diana was me voor. Ze nam het beest bij zijn nekvel en bracht het gedwee tot voor mijn voeten. Het had zelfs geen schrammetje! De verschrikkelijke Diana was eindelijk vermurwd. Het hondje stond in haar gratie.

Van die dag af, waren het onafscheidelijke vrienden. Diana verzorgde Bom alsof het haar eigen kleintje was, en liet het slapen tussen haar voorpoten. Verder ging het leven zijn gewone gang. Diana zette haar dagelijkse wandeling voort, maar hoe Bom ook piepte of jankte, meegaan mocht hij niet.

Die dagelijkse wandeling is jarenlang een mysterie geweest. We deden het onmogelijke om Diana te volgen. Maar keer op keer wist ze er onopgemerkt tussen uit te knijpen. Elke dag had ze een andere tactiek uitgedacht om ons te verschalken. Vandaag wipte ze door de voordeur en morgen over de tuinmuur. Tussen haakjes, die tuinmuur was 2,50 meter hoog!

De bedienden konden ons al evenmin inlichtingen verschaffen.

— Ze gaat een luchtje happen, antwoordden ze.

Een keer of drie heb ik haar in de stad ontmoet. Ze leek wel een spoor te volgen. Snuffelend liep ze verder. Maar zodra ze me in de gaten kreeg, deed ze of er geen vuiltje aan de lucht zat. Pas had ik mijn hoofd omgedraaid of... pffft, weg!

— Een duivelshond, zeiden de inlanders.

Je kan begrijpen, dat ik brandde van nieuwsgierigheid om haar geheim te achterhalen!

Na een tijdje ontdekte ik, dat Diana een « dubbel leven » leidde. Thuis was ze vriendelijk en gezellig, op straat tijdens haar expedities, was ze... geheimzinnig.

Ik ondervond nog iets anders. Steeds was ze op post als we aan tafel zaten, maar nooit zou ze iets opeten. Bood een bezoeker haar een lekker hapje, dan deed ze of haar neus bloedde. Gaven wijzelf haar iets, dan nam ze het aan uit « beleefdheid », maar eten deed ze nooit. Toch was ze gezonder dan ooit tevoren.

Zelfs het voedsel, dat we voor haar klaarmaakten, raakte ze ternauwernood aan. Niemand begreep het. Ik was toen nog een jonge snaak en ik grapte :

— Misschien vindt Diana de Russische keuken niet lekker genoeg. Ze zal meer van Perzisch voedsel houden. Ik vind dat ook veel lekkerder.

Mijn vader hield echter niet van dergelijke grapjes en ik kreeg een flinke uitbrander :

— Ga jij dan maar bij een ander eten, als je het daar beter vindt.

Daarmee kon ik het stellen. Maar het raadsel werd er niet door opgelost.

Zou ik toch gelijk hebben? Zou Diana mijn voorkeur delen? Op een goeie dag liet ik onmiddellijk na het ontbijt mijn paard zadelen en draafde de stad in. Recht naar de buurt van de bazars. Ik reed recht naar de grootste winkel, waar ze van die lekkere ballen gehakt verkochten. Toen ik er zelf een opgesmuld had, vroeg ik langs mijn neus weg :

— Is Diana al geweest vanochtend?

— Neen. Zou ze echt dood zijn? Zou die duivel eindelijk gestorven zijn? Dat Sjaitan haar lelijke ziel meeneme!

Dat was het antwoord van de dikke koopman. Ik wist genoeg. Ook hijzelf scheen te beseffen, dat hij zich versproken had. Want ik was en bleef de zoon van de Russische consul. Toen begon hij een ander liedje te zingen. Hij had mijn hond niet gezien. Neen, echt niet. En mijnheer moet niet denken, dat hij Diana vergiftigd had met zijn ballen gehakt. Anders zou hij mijnheer toch nooit laten proeven van dat gehakt. Want hij had heel veel eerbied voor de zoon van de Russische consul. Daarbij, Diana kreeg alleen de allerbeste brokjes, en ze koos haar voedsel zelf uit. Het was gewoon onmogelijk om dat duivelse dier te vergiftigen. Ze rook het, als er vergif in een bal gehakt zat. Mijnheer mag mijn ogen uitsteken als het niet waar is...

Zo ratelde hij bijna een kwartier aan een stuk door. Het einde van het liedje was, dat hij Diana al meer dan drie dagen niet gezien had. Hij smeekte me om toch te geloven, dat hij Diana niet vergiftigd had. Dat was eerder iets voor zijn concurrent, de Manke. Dat was een echte dief, die tot alles in staat was. Die zijn waar deugde niet. Het zou hem niet verwonderen als de Manke... speciaal de hond van de Russische consul wou vergiftigen...

Ik viel hem bruusk in de rede. Die onzin had nu meer dan lang genoeg geduurd.

— Diana is immers niet dood! Ze is gezonder dan ooit tevoren!

— Wee, de Profeet heeft ons vervloekt! Allah wil ons kastijden! Zal dat ellendige kreng dan nooit omkomen. Ze vreet meer dan die slokop van een prins Ismaël. En op de koop toe is ze nog kieskeurig ook. Ze wil alleen de beste brokken uit mijn winkel.

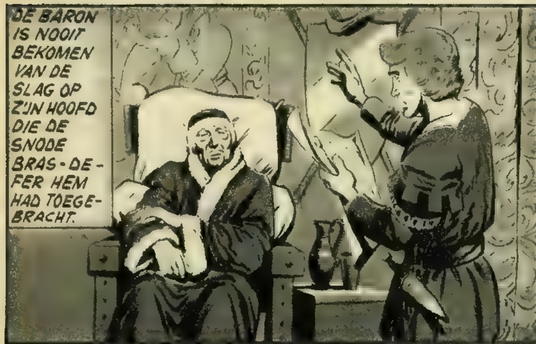
Weer viel ik hem in de rede.

— Je denkt toch zeker niet, dat ik de restaurantkosten van mijn hond ga betalen? Ik had jou toch niet gevraagd om mijn Diana te voeden...

— Hoe zou ik iets durven weigeren aan zo'n monster? Ze kan gemakkelijk twee stevige mannen omgooien. Zelfs Abdoellah, de sterkste man van de stad, maakt een omweg als hij Diana ziet... Dat vervloekte beest... Ik

(Zie vervolg blz. 23.)

Het ARENDSJONG

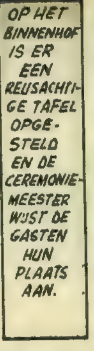

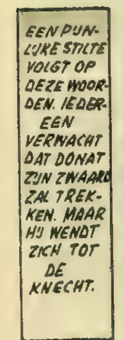

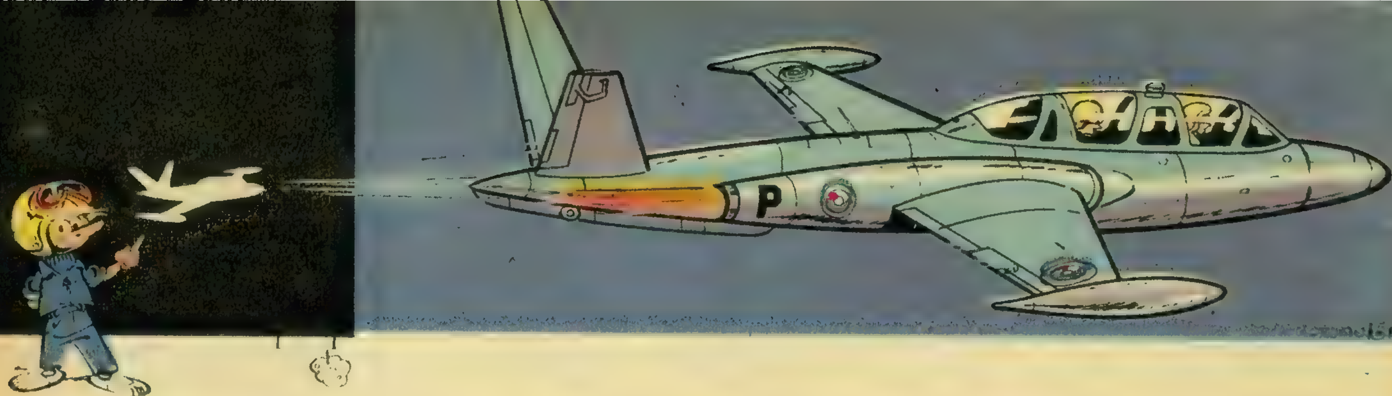

(Wordt vervolgd.)

HEBT U DIE VERBAZENDE SPRINT AL GELEZEN?

SNELLER DAN DE BLIKSEM

FOUGA CM. 170 « MAGISTER »

FOUGA CM. 170 « MAGISTER »

Met moderne straalvliegtuigen kan het blijkbaar nooit snel genoeg gaan. De vleugels zitten in de weg en moeten steeds kleiner worden. Tot ze nog maar stompjes zullen zijn.

« Met welk toestel zullen we de piloten opleiden ? », vroegen de hoge omes van de OTAN zich te Londen af ?

De voor- en nadelen van elk vliegtuigtype werden bestudeerd. Tenslotte viel hun keuze op de FOUGA « MAGISTER ».

EEN KIJKJE OP HET TOESTEL

Als we dit vliegtuig bekijken, worden we getroffen door een sierlijke lijn.

Het is fijn afgewerkt en de vorm is zeer zuiver. Door de cockpit in plexiglas en de staart in V-vorm zou je haast zweren, dat het een prachtig toerismevliegtuig is !

Toch is het niet zo. Hier staan we voor een vliegende vesting in het klein. Die « ROCKETS » onder de vleugels, die kleine gaatjes in de neus... het zijn de dreigende lopen van twee machinegeweren van 7,5 mm !...

Binnen bevinden zich twee zitplaatsen, achter elkaar. Voor elke piloot is er een dashbord en een volledige stuurinrichting.

Door de twee straalmotoren « Marboré II » haalt het vliegtuig een snelheid van 700 km. u. Vergeleken met andere straaljagers is dit maar een peulschilletje, maar toch...

Op de achterste stoel houdt de instructeur een oogje in het zeil. Doe je best, anders krijg je wat te horen ! In zijn periscopische kijker kan hij de juistheid van elk schot met de boordwapens controleren !..

TYPE : Les-vliegtuig met twee straalmotoren. Twee plaatsen achter elkaar.

CONSTRUCTEUR : FOUGA en Co, te Béziers (Frankrijk).

VLEUGELS : Middendekker met rechte vleugels. Grote verlenging. Twee reserve-brandstoftanks aan de uiteinden.

ROMP . Ovale doorsnede. Laag driewielig landingsgestel.

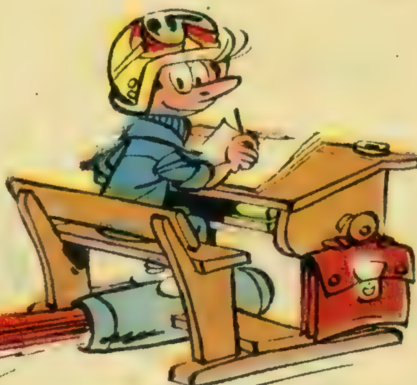
STAART : In V-vorm om tolvlucht te vermijden.

MOTOREN : Twee straalmotoren TURBOMECA « MARBORE II » met 'n maximum drukkracht van 320 kg. elk. Beide liggen op de plaats waar de vleugels in de romp gebouwd zijn.

BEWAPENING : 4 « Rockets ». Twee bommen van 50 kg. Twee machinegeweren in de neus.

AFMETINGEN : Spanwijdte : 11,30 m. Lengte : 10 m. Hoogte : 2,80 m. Spanwijdte van de staartvlakken : 4,38 m. (hoogte : 1,52 m.). Totaal gewicht : 2.872 kg. met 600 kg. brandstof inbegrepen.

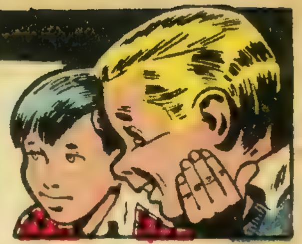
PRESTATIES : Max. snelheid op 9.000 m. hoogte : 715 km./u. Snelheid op geringe hoogte : 680 km./u. Hoogtegrens : 12.000 meter. Klimsnelheid : 17 m./sec. Vliegbereik : 1.200 km. met reserve-brandstoftanks.

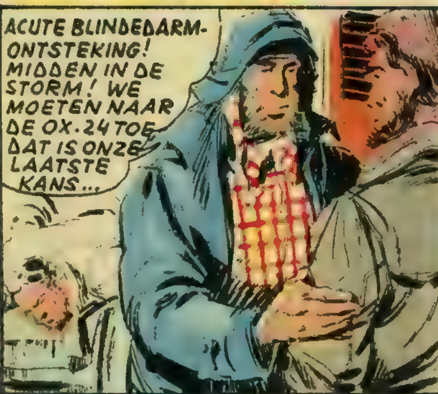
UIT DE VERHALENTROMMEL VAN OOM WIM

de SCHEEPSDOKTER

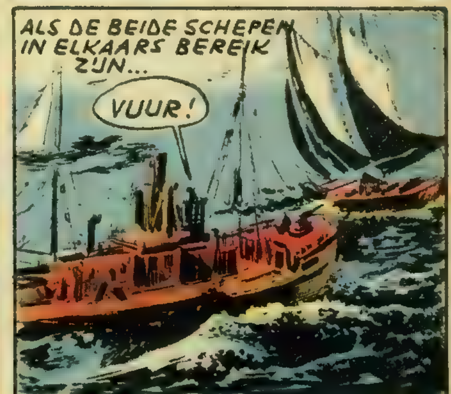

TWEE MANNEN OM ME BIJ TE STAAN! HIJ MOET METEEN ONDER 'T MES...

ENKELE UREN LATER...
HIJ HAALT HET. JULLIE HEBBEN EEN STEVIGE BODY, KERELS!
BRAVO, DR. GRENFELL!

OP ONZE SAMARITAAN!
IK HEB IN LABRADOR GEVIST. DAAR IS WERK VOOR EEN MAN ZOALS U, DOKTER!
IN LABRADOR?

ZE VISSEN OP KABELJOUW EN ROBBEN IN DE WATEREN VAN DE NOORDELIJKE IJSZEE BIJ LABRADOR. DE VOLGENDE ZOMER IS DR. GRENFELL DAAR PRESENT.
WACHT TOT HET WINTER IS!
EEN PATIËNT! NU AL!
MOOI LAND...
U HEEFT EEN DOKTER AAN BOORD, SCHIJNT 'T!

TROOST JE, DAARVOOR DOE IK HET NIET, JONGEN.
MIJN VADER STERFT, DOKTER, MAAR HIJ HEEFT LANG NIET MEER GEVIST. WE HEBBEN GEEN GELD.

DANK U, DOKTER! IN HEEL LABRADOR IS GEEN DOKTER...
GEEN DOKTER? EN HET IS MEER DAN 1 MILLIOEN KM² GROOT!...

HIER IS 'T...

IK HEB ALLES GEPROBEERD... EEN BLAUWE DRAAD OM ZIJN HALS... EEN STOKVISVIN ONDER ZIJN KUSSEN. RED HEM, ALSTUBLIEFT!
IK ZAL ZIEN. HET IS LONGONSTEKING...

JAMMERLIJKE TOESTANDEN! GEEN MEDICIJNEN! GEEN BENUL VAN VERPLEGING!
2

IN DE WINTER IS HET NOG ERGER. DAN BEVRIEST DE ZEE. DE THERMOMETER DAALT TOT 35° ONDER NUL. EN ZIEKTE DUNT DE BEVOLKING...
LUCHT! JULLIE STERVEN VAN GEBREK AAN LUCHT IN EEN LAND WAAR DIE VOLOP IS.

JE LEEFT OPGESLOTEN IN UW HUTTEN IN DEZELFDE RUIMTE, ZONDER BUITEN TE KOMEN. U GAAT AAN TERING TE GRONDE! MEER LUCHT IN HUIS! FRISSE LUCHT, HOE KOUD OOK, ZAL U GEZOND HOUDEN!

EEN ZIEKENHUIS IS HIER NODIG. MAAR IN DIT LAND IS GEEN AANNEMER OF HANDARBEIDER...
DOKTER!

DAAR HET TOCH VOOR ONS EN ONZE GEZINNEN IS, ZULLEN WIJ HET BOUWEN!
BRAVO!
PRACHTIG!

IN DE LENTE BEGINNEN ZE AL, MET HONDERD MAN...
WE VERSPELEN TWEE WEKEN VISVANGST...
VERSPELEN? DAT ZEG JE NIET MEER ALS JE ER ZELF EENMAAL IN LIGT!

WELDRA...
10 BIJ 10 METER.
NU AL? EN HET IS NOG NIET AF!
SPOEDGEVALLEN! HIER VERZORG IK ZE BETER. EN ALS ZE BIJ ELKAAR LIGGEN, WIN IK TIJD VOOR ANDERE ZIEKEN...
DOKTER!

EEN ZALMVISSER EN ZIJN VROUW LIGGEN OP STERVEN, 80 KM. HIER VANDAAN.
HOE BEREIK IK ZE NOG TIJDIG?

IK SCHENK U DEZE BOOT. KOM MEE, IK ZAL U LEREN STUREN...

MET VOLLE STOOM KOERSEN ZE NAAR DE FAMILIE IN NOOD
HUILENDE KINDEREN...

TE LAAT! LATEN WE ZE EEN EERLIJK GRAF BEZORGEN... EEN WEESHUIS ONTBREEKT OOK NOG, MAAR IK STA ALLEEN...

MAAR OP EEN DAG...
WE HEBBEN IN ENGELAND OVER U HOREN PRATEN. HIER ZIJN WE...
GOD LONE HET U! DOKTER?

ANDEREN VOLGEN: CANADEZEN, FRANSEN. EEN PRACHTIG WERK VAN NAASTENLIEFDE WORDT GEBOREN.
DE VISSERS BETREKKEN HUN WINTERKWARTIEREN. ELKE TOCHT IS WELDRA UITGESLOTEN. IK ZAL U IN HUN KAMPEN ONDERBRENGEN.

AAN DE WOESTE KUST VERRIJZEN ER OM DE 300 KM. ZIEKENHUIZEN.
GRENFELL WAAKT OVER ONS...

DE GORE HUTTEN WORDEN NETTE HUISJES.

MET STOOMSLOEPEN OF SLEDEN BEZOEKEN GRENFELLS HELPERS DE ZIEKEN, BRENGEN ZE NAAR HET ZIEKENHUIS OVER. GRENFELL IS STEEDS VOORAAN. OP EEN DAG...
BRAND IN DE KOLENBUNKER! SNEL NAAR DE WAL!
NEE, DE WINTER IS IN AANTOCHT! IK MOET MIJN RONDE AFMAKEN. LATEN WE HET VUUR AL VAREND BLUSSEN.

ZE WORSTELEN DAG AAN DAG. GRENFELL LEGT VERDER ZIJN BEZOEKEN AF...
ALS HET VUUR ONDERIN KOMT ZINKEN WE.
DAT WEET HIJ EVEN GOED ALS WIJ...

ZE VAREN 10 DAGEN MET BRAND AAN BOORD. MAAR GRENFELL VOLTOOID ZIJN RONDE. EEN ANDERE KEER...
ALARM! GRENFELL WILDE MET EEN SLEE EEN ZEEARM OVER OM EEN ZIEKE TE HELPEN. HET IJS SCHEURDE. HIJ DREEF OP EEN IJSSCHOTS WEG IN DE STORM.

DE ZEE IS WOEST. MAAR IK HEB MIJN LEVEN VOOR HEM OVER...
IK OOK! HIJ IS ONMISBAARDER DAN WIJ OP AARDE...

MAAR ZE BEREIKEN HEM...
VOLHOUDEN, DOKTER! HIER ZIJN WE...
BEDANKT, VRIENDEN! JE REDT ME!...
NU, HET WAS TOCH ZEKER ONZE BEURT!

HIJ KON ZIJN WERK VOORTZETTEN. EN DE "INTERNATIONAL GRENFELL ASSOCIATION" DOET HET TEGENWOORDIG ZELF. ZO LEEFDE SIR WILFRED GRENFELL, OFTE WEL "LABRADOR GRENFELL". HIJ HAD ALLE COMFORT VERSMAAD EN ZICH GEWIJD AAN DE MEEST MISDEELDEN VAN ZIJN EVENNAASTEN.
JOSE LAFFOUD

Trouw... tot de dood

(Vervolg van blz. 15.)

bedoel... eh... die parel, die trots van de zoon van de Russische consul.

— Hou maar op, lachte ik. Hier heb je een touman. Dat is om je schadeloos te stellen. Maar begin niet opnieuw. Ik betaal je niets meer. Je hoeft Diana helemaal niets te geven.

— Maar, heer, Diana is 'n monster...

— Je bedoelt de parel, de trots van de zoon van de Russische consul zeker ?

— Hé ja, de parel... de trots...

— Troost je, kerel, en zeg maar bij jezelf : Inch Allah.

Zo achterhaalde ik het geheim van Diana en haar raadselachtige uitstapjes. Dat dekselse dier misbruikte haar kracht en haar faam (ze was immers de hond van de Russische consul) om strooptochten te organiseren.

Ik kwam nog veel meer te weten. Met stukken en brokken hoorde ik de klachten. Diana maakte niet alleen uitstapjes naar de grote restaurants, ze was zelfs een heel regelmatige klant bij verschillende beenhouwers. Die waren wel wat meer gewoon, want ze werden regelmatig belegerd door een stelletje honden, maar tegenover Diana moesten ook zij het bijltje leggen.

Diana gebruikte bij voorkeur tactiek. Pas als haar verzoek niet ingewilligd werd nam ze haar toevlucht tot geweld. Ze stelde zich niet tevreden met wat afval. Het allerbeste brokje moest ze hebben. Wie eenmaal had kennis gemaakt met haar tanden, ging de volgende keer heel gewillig op haar grommende uitnodiging in.

Zo was meteen het probleem van de voedselstaking opgelost. Een ding moest ik echter opmerken : ze heeft haar vriendje Bom nooit op het slechte pad gebracht. Af en toe bracht ze een sappig stukje vlees mee voor haar beschermeling, maar op strooptocht ging ze alleen.

De foxterrier was intussen volwassen geworden maar de vriendschapsband bleef onverbreekbaar.

Op een avond bleef Diana zo lang weg, dat ik twee dienstboden stuurde om in de winkelbuurt uit te kijken. Ongemerkt was Bom hen gevolgd. Diana vonden ze niet. Maar een half uur later brachten ze Bom binnen met een verbrijzelde ruggegraat. Overreden. Vliegensvlug sprong ik op mijn zwarte hengst om de Armeense dokter te halen. Want een dierenarts was er niet in Ispahan. Helaas, het mocht niet helpen. De dokter kon me alleen vertellen, dat de achterste poten voor immer verlamd waren en dat het dier veel pijn had. Er zat niets anders op. Die avond heb ik Bom met drie revolverschoten afgemaakt in de tuin. Ik was blij, dat Diana er niet bij was, want mijn hand beefde...

Van die afwezigheid maakte ik gebruik om Bom te begraven in de tuin. Toen Diana 's anderendaags nog niet terug was, stuurden we verschillende dienstboden de stad in om navraag te doen. Drie dagen hebben ze vergeefs gezocht.

We dachten al, dat we Diana nooit zouden weerzien, tot we haar op de ochtend van de vierde dag in de tuin vonden, op het graf van Bom. Drie dagen had ze daar liggen treuren.

Niemand mocht haar benaderen. Dreigend gromde ze als iemand te dicht in de buurt kwam van het graf. Pas vijf dagen later kwam ze weer in huis. Maar het is nooit de oude Diana geworden. Ze bleef treuren. Haar vacht werd grijs. De strooptochten behoorden tot het verleden. Ik kreeg de indruk, dat ze gewetenswroeging had, omdat Bom verongelukte tijdens haar afwezigheid...

Maanden gingen voorbij. Ik werd vijftien jaar en vertrok naar Rusland. Diana bleef te Ispahan, bij mijn vader en mijn zus. Veel later hoorde ik het einde van de trouwe herdershond.

Toen mijn vader overgeplaatst werd, gaf hij Diana aan de directeur van de bank. Ze hadden afgesproken, dat Diana een hele week zou opgesloten worden, en dat men het voedsel langs een klein schuifdeurtje zou geven. Met weemoed in het hart namen ze afscheid.

Toen ze in Teheran aankwamen om verder te reizen naar Bagdad, zagen ze een gehavende en uitgeputte hond. Het was... Diana ! Haast onherkenbaar. Ze had 575 kilometer door de woestijn gelopen om haar meesters te volgen. Hoe het mogelijk was in een warm land waar de geuren van een spoor vlug verdampen, is en blijft een raadsel. Ze stonden voor het feit.

Haar ogen waren afschuwelijk gezwollen. Vergeefs hebben ze getracht om haar te voeden. Ze stierf van uitputting, toen mijn familie klaar stond om af te reizen naar Bagdad.

Onze Knollentuin

(Vervolg van blz. 6.)

Maar het is eigenlijk pas 's nachts, dat die dieren zich in hun element voelen. Met hun huilconcert houden ze de hele buurt wakker. En als je dan toch een oog dicht kunt krijgen stel je de volgende morgen vast, dat een van die katten op je eigen bed ligt te spinnen. Om radeloos van te worden.

En of ze nu klagen bij Wouters vader of dreigen van de politie erbij te roepen, het helpt geen zier.

Wouter laat het natuurlijk zijn koude kleren niet raken. Als je hem terloops een opmerking hierover maakt, dan heeft hij altijd zijn antwoord klaar :

— Als ik groot ben, word ik veearts of dierentemmer !

Wat wil je met zo'n jongen ook beginnen...

Eigen Werk van
FABIOLA uit Groningen.

Ik weet niet of je een rakker of een rakkeresje bent, FABIOLA, (je hebt het vergeten mede te delen), maar je schuilnaam laat vermoeden dat je een meisje bent.

Op je knol kan ik niets aanmerken. Je hebt keurig werk geleverd. Ik kan zien, dat je het zomaar niet lukraak hebt neergeschreven. Verzorgde knollen maken de trots uit van onze knollentuin en die plant Sjarel altijd in het perkje voor mijn venster zodat ik er af en toe een blik op kan werpen.

Zoals je ziet heb ik er niets aan veranderd. Gewoonlijk maak ik voor de beginnelingen enkele opmerkingen over een en ander. In jou geval moet ik zeggen, dat dit helemaal overbodig is.

Ook je ander opstel was zeer goed, maar mijn voorkeur gaat toch naar dit verhaaltje uit. Sjarel en Piet zijn het trouwens volledig met me eens.

Een raad wil ik je echter toch nog geven : blijf niet op je lauweren rusten. Als je het kunt, oefen je elke dag. Na een tijdje zul je het bijna als een spelletje beschouwen. Ik zeg en blijf het zeggen : verknoei je gaven niet, want dat zou jammer wezen. Veel succes hoor...

Ziezo, vriendjes, vandaag zijn we weer klaar. Een beetje geduld en toekomende week krijgen we een heleboel nieuwe knollen. Reken daar maar op, iedereen komt aan de beurt.

Tot kijk...

Jullie boezemvriend,

SNUFFEL.

JIJ OOK ZULT ACCORDEON KUNNEN SPELEN

zeer vlug en zonder veel moeite. Wij stellen gratis een accordeon te uwer beschikking.

Vraag uitgebreid prospectus Nr. 9 aan DE HOGERE ACCORDEON-SCHOOL.

Bestuur :
Ch. DEMAELE, Koolstraat 112, Brussel.
Filialen in het hele land.

OVERDRIJF NIET MET PURGEERMIDDELEN

Zoudt U er aan denken uw nylonkousen met een borstel in hondsgras te wassen ?... Het zou zeker niet in U opkomen een dergelijke brutale behandeling toe te passen op dit delicate weefsel en U kiest een passende zachte behandeling.

Meent U dat de ingewanden van uw kind minder delicaat zijn ? De slijmvliezen der ingewanden bestaan uit zeer jeugdige weefsels, bedekt met klieren die sappen voor de spijsvertering voortbrengen, met bloedvaten, met kleine bekertjes die de sappen opslorpen en verder zijn ze overtrokken met fijne zenuwen. Zoek dus een passende behandeling in geval van verstopping. Geen enkele behandeling is zo zacht als deze welke geleverd wordt door de natuur zelf : fruit en planten.

Uit deze bestandelen bestaat de Siroop van Dokter Manceau, vervaardigd met verse Reinette-appelen en stimulerende planten. Deze sedert meer dan 60 jaar in alle Belgische apotheken verkochte siroop biedt alle nodige waarborgen. Uw ouders hebben ze genomen, Uzelf hebt ze genomen, dus kunt U er zonder vrees aan uw kind geven... Eis echter dezelfde : de **Siroop van Dokter Manceau.**

MARS SUIST RAKELINGS LANGS DE AARDE !

REUSACHTIG SUEZ-KANAAL OF... VERBEELDING ?

Toen mijnheer Schiaparelli nacht na nacht zat te koukleumen achter zijn sterrekijker om een kaart van Mars te tekenen, zal hij wel nooit gedacht hebben, dat de geleerden het er 79 jaar later nog niet eens over zouden zijn.

Van kanalen naar ingenieurs en bouwmeesters — dus naar verstandige Marsbewoners — was het maar een stap.

De scenarioschrijvers van tekenverhalen kregen een prachtige inspiratiebron, toen de geleerden vertelden, dat een mens het er niet kon uithouden zonder « ruimtepak ». Want zuurstof is er maar heel weinig, en stikstof is er met massa's. Verder is er nog argon en ozon. Alles samen zou het voor een mens prettiger zijn op een hoogte van 12 kilometer boven de aarde, dan op de bodem van Mars.

Zouden de Marsianen in zo'n klimaat kanalen bouwen ? En... is er wel water ? De geleerden hebben de atmosfeer van Mars onderzocht met spectroscopen, maar van water geen spoor...

Wat ze vroeger de « zeeën » noemden zou volgens Flammarion een soort landbouwland zijn. Inderdaad, de kleuren veranderen met de seizoenen. Volgens Arrhenius (een Zweed, die in 1903 de Nobelprijs won) zouden het alleen chemische veranderingen zijn. Want hij houdt voet bij stuk, dat Mars een « dode » planeet is.

Dean B. McLaughlin, een Amerikaanse sterrekundige beweert boudweg, dat die kleurveranderingen veroorzaakt worden door... vulkaanuitbarstingen. Met regelmatige tussenpozen zou alles overspoeld worden door een lavastroom.

Om op de « kanalen » terug te komen. Alle geleerden geven tegenwoordig toe, dat die lijnen er zijn. Alleen zijn ze het niet altijd eens over de betekenis ervan.

De zaak werd er niet gemakkelijker op, toen men ontdekte, dat verschillende kanalen verdwenen in de winter. Lowell, die heilig overtuigd was van het bestaan der Mars-ingenieurs, beweerde dat heel Mars bevloeid werd door die kanalen. Het water zou dan door reusachtige pompinstallaties van de polen naar de evenaar gestuwd worden.

MARSBEWONERS OF NIET ?

De detectives-sterrekundigen geven de moed niet op om het « raadsel » van Mars te ontsluieren. Is er nu leven op onze buurplaneet of niet ?

Iedereen moet toegeven, dat de atmosfeer er nu niet bepaald erg gunstig is voor levende wezens. Maar wil dit zeggen, dat het leven er onmogelijk is ? Waarom zouden er geen andere wezens leven, die wel bestand zijn tegen dat klimaat ? Zelfs bij een temperatuur van 100° Celsius onder nul, en zelfs zonder dampkring ?

Natuurlijk hebben we niet het recht om zo maar te zeggen, dat er geen levenskiemen KUNNEN zijn.

Tot echter het tegendeel bewezen is, moeten we ons neerleggen bij de bevindingen van de wetenschap. En die wetenschap zegt, dat er alleen leven wordt aangetroffen als er aan bepaalde eisen voldaan wordt. Die welbepaalde omstandigheden liggen in ieder geval dicht bij de levensvoorwaarden, die we op onze aarde kennen. Hoe meer andere werelden van de onze verschillen, hoe minder kans we hebben om er een collectie levende wezens aan te treffen.

Heel het probleem draait rond het feit of de levensvoorwaarden op Mars die van de aarde benaderen. Heel veel weten we op het ogenblik nog niet over Mars, maar wat we dan wel weten, laat ons toe om te zeggen, dat het leven er niet totaal onmogelijk is. Wat helemaal niet wil zeggen, dat het een hoge bloei zal bereiken. Als er leven is op Mars, dan is het plantaardig leven. Dierlijk leven is niet helemaal uitgesloten, maar erg waarschijnlijk is het toch niet.

De kans is heel, heel groot, dat de Marsbewoner niet meer is dan... een plukje mos. Lichen om juist te zijn. En voor een aanval op de aarde hoeven we niet te vrezen, want de Marsbewoner in kwestie groeit vermoedelijk alleen op die roestige zandrotsen...

Eeuwenlang hebben de sterrekundigen door hun kijkers naar Mars zitten turen. En al zijn ze er nooit zelf geweest, toch kunnen ze ons ongeveer vertellen wat de eerste ruimtevaarders op die planeet zullen te zien krijgen. In de veronderstelling natuurlijk, dat ze ooit zo ver komen.

De « kanalen » en de « zeeën » kunnen we ons gerust voorstellen als enorme en uitgestrekte grasvelden, waar hier en daar een bosje lichen groeit. Misschien rijst er hier en daar zelfs een bescheiden dennenboom op in de lucht. Over die lucht gesproken : de zon is er heel wat kleiner dan bij ons.

Omdat Mars heel wat verder van de zon ligt dan de aarde, komen er hoogstens zoveel zonnestralen als bij ons op een vuile grijze regendag.

Maar de hemel zelf is erg prachtig ! Je kan er uren op staan kijken. Het rijkelijke purper wordt prachtig opgesmukt door gulden stipjes : de sterren. Zelfs op klaarlichte dag pinken ze je tegen...

Af en toe schieten er lage en vlugge wolken voorbij. De horizon wordt aan het oog onttrokken door een geelachtige nevel.

Iedereen weet, dat Mars twee satellieten heeft : Phobos en Deimos. In vergelijking met onze maan zijn het maar speldeprikken. Nauwelijks iets groter dan Parijs ! Phobos is zo dicht bij Mars, dat je die satelliet werkelijk ZIET bewegen. Phobos rijst op in het Westen en gaat onder in het Oosten. Op vier uur trekt hij van de ene horizon naar de andere. Het lijkt wel een vliegtuig op grote hoogte.

Deimos doet het net andersom. Gaat op in het Oosten, en houdt er een « slakkengangetje » op na : twee dagen om van de ene horizon naar de andere te trekken ! Af en toe kruisen Phobos en Deimos elkaar. Maar er gebeurt niets.

7 SEPTEMBER

Op 7 September hebben de geleerden hopelijk heel wat meer ontdekt. Zal het raadsel van de kanalen eindelijk opgelost worden ? En van de donkere vlekken en van de... Marsbewoners ?

Hoe het ook afloopt, in 1970 hebben we zekerheid. Dan wordt er een raket afgeschoten naar Mars, met automatische camera's. Van uit onze zetel zullen we Mars dan kunnen bewonderen op de TV. In kleuren zelfs !

En misschien zien we dan zelfs tussen die millioenen andere sterren een stipje, een blauwgroene ster : de Aarde...

J. PASQUIEZ.

Wel, rakkers en rakkeresjes, hoe vinden jullie dit artikel ?

Reuze, nietwaar ?

Natuurlijk willen jullie nog meer zo'n dingen lezen. Hoe kun je dat ?

Doodeenvoudig ! Loop onmiddellijk een « Sprint » halen.

Niets dan boeiende lectuur, van de eerste tot de laatste bladzijde...

Jullie trouwe vriend

ROBBEDOES.

BUCK DANNY

AANVAL op MALAKKA

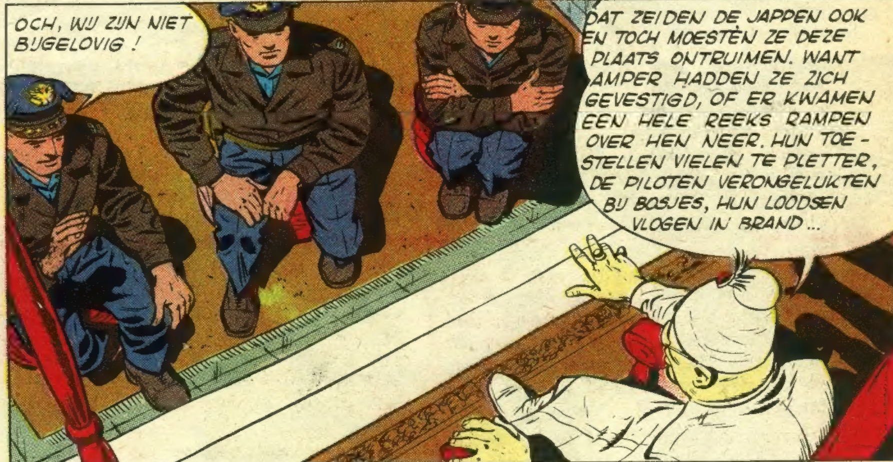

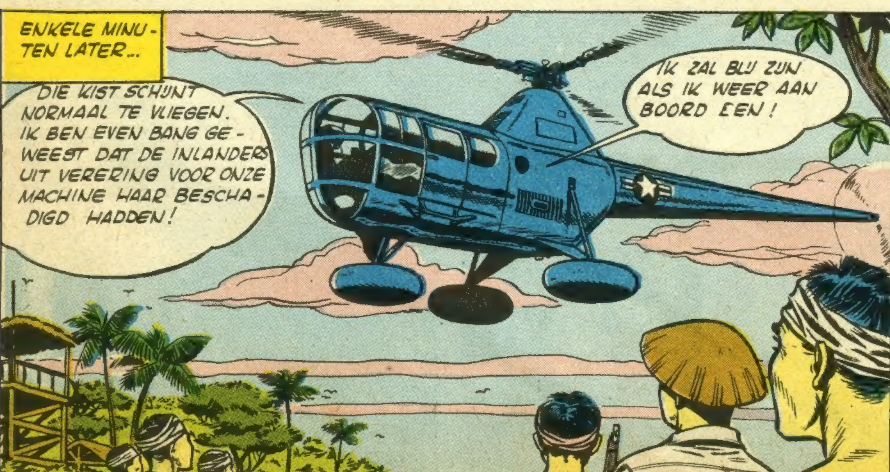

(Wordt vervolgd.)

JOHAN De Bron der Goden

(Wordt vervolgd.)

Antwerpen, Ommeganckstraat 21 UITGEVERIJ J. DUPUIS, ZONEN en Co. Den Haag, Laan van Meerdervoort 129